

ANGYALI GYŐZELEM

WENDY HIGGINS

Dream
válogatás

Itt az idő a leszámolásra. A jóslat hamarosan beteljesedik, és bár egyre több szövetségese akad Annáéknak, a fenyegetés is nő. A hercegek minden eszközt bevetnek, hogy megállítsák a lázadó óriásokat. Nem kímélve senkit és semmit, főképp nem saját gyermekeiket. És ahogy minden háború, ez is komoly áldozatokkal jár.

A helyzet egyre kiélezettebb, a nyugtalanság és a félelem lassan mindenkit felőröl. Miközben Anna menteni próbálja szeretteit, maga válik a fő célponttá. Minden percről percre változik körülötte, és senkiben sem bízhat. Mikor a Bujaság hercege ellene küldi szerelmét, Kaidan Rowe-t, el kell döntenie, mennyit kockáztat.

Ahogy az utolsó óra közeledik, úgy nő a feszültség. Anna egyre nagyobb kockázatot vállal, de ezzel a küldetés sikerét is veszélybe sodorja. Egyedül óriásbarátaira számíthat, de vajon elég lesz-e ez a maroknyi csapat, hogy a végső ütközetben győzelmet arasson?

A sorozat legérzékibb és legpörgősebb kötete újra összegyűjti az óriásokat, hogy kivívják szabadságukat.

Wendy Higgins így mesél a Sweet Evil-trilógia keletkezéséről: „Nyolc éve nem írtam már, és az anyaság mellett hiányozni kezdett a tanítás. Ekkor jött az Angyali gonosz ötlete, mondhatnám, villámcsapásszerűen. A kézirat első változatát közel két hónap leforgása alatt körmöltem le, a szó szoros értelmében kézírással. Ez a lelkesítő időszak máig összemosódik az emlékezetemben. Nem tudom, hogyan jutott bárki tiszta ruhához és ételhez a családomban ebben az időszakban.”

Az Angyali győzelem a Sweet Evil-trilógia harmadik része.

Tudjon meg többet a trilógiáról:

www.wendyhigginswrites.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Eljött az utolsó megmérettetés ideje Anna és a többi óriás számára. Véres csata veszi kezdetét lelkük és az emberiség megváltásáért, amely ugyan lesújtó veszteségekkel jár, mégis utat nyit egy reményteljes jövő felé.”

Amazon

„Anna és Kaidan románca érzelmes, ugyanakkor feszültségekkel teli. Nem hiányoznak a nagy csatát leíró drámai részek sem. A végső üzenet mégis a megváltásról, valamint a hit erejéről szól. Méltó lezárása a nagyszerű sorozatnak.”

Booklist

„Higgins megkapóan ábrázolja jó és rossz küzdelmét, Anna harcát a Gonosszal és önmagával.”

VOYA

„Fordulatos és erotikus feszültségben bővelkedő írás. Anna és rosszfiú szerelme, Kaidan Rowe története minden bizonnyal magával ragadja a műfaj kedvelőit.”

School Library Journal

„Itt van az idő, hogy Anna beteljesítse a jóslatot. A rettegés és a felelősség szinte megbénítja, de szerelme erőt ad neki, hogy szembeszállhasson a Gonosszal.”

Goodreads

WENDY HIGGINS

ANGYALI GYŐZELEM

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

LÁZBAN ÉGVE

Abban a pillanatban, amint elhagytam Los Angeles, egész bensőm lángot fogott: ehhez fogható, céltudatos, emelkedett lelkiállapotot eddig soha nem tapasztaltam. Soha többé nem nézem tétlenül, hogy a hercegek kioltásák valaki életét. Elvesztettük Flynn, a Kapzsiság hercegének fiát. A tulajdon apja ölte meg, amikor rájött, hogy elárulta a démonokat. Soha nem leszek képes feledni, milyen nyomorult érzés volt a móló alatt kuporogni a vízben azon a szigeten, miközben a hercegek dorbézolását hallgattuk. Örökre az agyamba égett ez az emlék.

Mi, az óriások népe rendeltettünk arra, hogy megszabadítsuk a földet a démonoktól, és engem jelöltek ki vezérüknek.

Ennek tudata fogott szikrát, és gyújtotta lángra a véretem. Noha semmi nem volt még biztos, soha nem éreztem magam erősebbnek és célratörőbbnek. Mindennek a szerelem és a szeretet volt az oka... az élet lényege, amit a pokol hercegei gyöngeségnek tekintettek. Gőzük sem volt arról, mekkora erőt adhat ez az embernek.

Szerettem Kaidan Rowe-ot, és ő is szeretett engem.

Szerettem Pattit és aput. Tudtam, hogy akár az életüket is áldoznák értem.

Szerettem az óriásokat, és meg akartam szabadítani őket apjuk zsarnokságától.

Szerettem, hogy az ember végső soron jó, és démoni ráhatás nélkül jobb jövő vár rá.

Először fordult elő velem, hogy nem kételkedtem magamban. Mikor Pattit átöleltem az atlantai reptér előtt, ahol rám várt, másnak éreztem magam, mint aki hete elvált tőle. Elhúzódva az arcomba nézett. Félresimította a hajamat, és némán bólintott, mintha mindent értene. Ideje volt, hogy elfoglaljam a helyem a világban. Hogy végrehajtsam a küldetésemet. Patti szeme könnybe lábadt, keblét azonban anyai büszkeség dagasztotta.

Igen, elérkezett az idő minderre, és az ő támogatása a világot jelentette számomra.

A hazaúton megszólalt a mobilom. Apu számát láttam meg a kijelzőn, és a szívem vad vágtaiba kezdett.

– Halló? – szóltam a telefonba.

– Ma estére újabb gyűlést hívtak össze Vegasban – hallottam meg dörmögő hangját. – Lehet, hogy ez lesz az utolsó alkalom, amikor biztonságosan beszélhetsz a többiekkel. E-mailen megírom a részleteket. Vigyázz magadra!

Még mielőtt egy kukkot szólhattam volna, bontotta a vonalat.

Újabb gyűlés. A hercegek aztán nem henyélnek! Ez a tudat megingatta egy szemernyit a korábbi önbizalmamat. Reméltem, hogy a többi óriás és én megússzuk, ami készülóban van.

Felhívtam Kaidant, akit James Bond után szabadon Jamesként vettem fel a névjegyzékembe. Ő választotta magának ezt az álnevet. Engem a koncerten összeszedett bombázóként írt be.

Beütöttem az okostelefonomon a videochat opciót.

Kaidan nyomban jelentkezett, és megkérdezte:

– Az öltözék tetszőleges?

Erre fejcsóválva elpirultam. De azért jó volt látni, hogy bajban is humoránál marad. Persze, lehet, hogy mégsem vicc volt.

– Mi van, csak nem flörtölsz? – villantotta rám a szemét Patti, aki eddig az utat figyelte a volán mögött.

Sietve töröltem Kaidan válaszát.

– Olyan fura ez az egész – mondtam.

Két éven át vártam, hogy Kaidan viszonozza az érzéseimet. Most azonban már a fiúm. A fiúm! Hát nem hihetetlen?

Patti megszorította a kezem.

– Élvezd ki, angyalom! Minden egyes percét!

Megfogadtam a tanácsát.

Hazaérve első dolgom volt, hogy elolvastam az e-mailjeimet.

Apu ezt írta:

Utólag felvettek a Virginiai Műszaki Egyetemre, amely Virginia államban, Blacksburgben működik. Négy óra kocsútra van D.C.-től, ahol én lakom. Egyágyas szobában kaptál helyet. Csak a legszükségesebbet pakold össze. Három héten belül indulnod kell.

– Patti! Gyere, ezt nézd!

Befutott, a vállam fölött elolvasta az e-mailt, aztán hátulról átölelt.

– Virginia hegyei – suttocta. – Jól hangzik, te kis egyetemista.

De még mennyire hogy jól hangzott! Kivált az, hogy ő is a közelemben maradhat a saját otthonában, tisztos távolságban az Atlantában időző Pharzuph hercegtől. Fogalmam sem volt, milyen régóta dolgozott apu ezen a terven, és hány ismeretséget kellett megmozgatnia, hogy keresztülvigye.

Most már csak Jay-jel és Veronicával szerettem volna közölni a hírt, mivel tudtam, hogy őket hiányolom majd a legjobban Georgiában.

Patti elment, hogy megfőzze a vacsorát, én pedig párnáimra dőlve ölembbe vettem a laptopomat. Bejelentkeztem a videochat szerverre. Reszketve mentem rá Kaidan számára. Megjelent a képernyőn, nekem pedig elakadt a lélegzetem.

– Á, megvan az én madárkám!

Mezítelen felsőtesttel ült az íróasztalánál, szögletes arcvonásait nedves hajtincsek ölelték körül, állán borosta serkent, kék szeme szinte perzselt az éteren keresztül.

Hú... nem volt akármilyen. Már bántam, hogy nem törődtem jobban a külsőmmel; legalább ajakfényt kenhettem volna a számra.

– Helló – rebegettem elfogódva, mert még így, a távolból is lányos pirulásra készítetett. Alig tudtam levenni szemem a mellkasáról és arról, ami kilátszott feszes hasizmaiból. – Ugye, nem vagy anyaszült meztelen?

– Felálljak? – szaladt magasba sötét szemöldöke.

– Ez komoly? – kerekedett el a szemem. – Tényleg pucér vagy?

– Most zuhanyoztam, aranyom – vigyorodott el a megbánás legcsekélyebb jele nélkül.

Ugyan már, gondoltam, csak ugrat.

– Bebizonyíthatom – folytatta. – Biztonságos szórakozás – kacintott hozzá, amitől menten nyakig elpirultam. A zárt ajtó felé pislogtam. Kaidan felnevetett. – Látom, komolyan fontolóra vetted.

– Nem – mondtam, és megpróbáltam megállni, hogy el ne mosolyodjam. – Csak nem szeretném, ha Patti meghallaná, milyen mocskos a szád. Most pedig dugulj el, és hallgass végig!

Közöltem vele, hogy egyetemre megyek. Bólintott, és vizes haját hátrasimította az arcából.

– Helyes. Örülök, hogy elmész innen. Minél hamarább, annál jobb.

– Hogyne, persze. – Ijedtemben az ajkamba haraptam. – Mégis mit gondolsz, mikor jönnek értem?

– Nem tudom – sötétült el az ábrázata. – Talán nem kéne kívárnod azt a három hetet. Például hotelbe is költözhetsz.

– Majd meglátom, mit mond apu a ma esti gyűlésük után.

Hosszan néztük egymást.

– Átkozottul csinos vagy! – suttogta rekedten és izgatóan.

Egész testem felhevült. Kai aztán értett a csajok befűzéséhez. Csábosan rezegtette a szempilláit. Szerintem magától ment ez neki. Hirtelen félszeg lettem. Ez a srác még az ország túlsó végéről is tök veszélyes volt.

– Viselkedj, Kai! – A hangom jobban felforrósodott, mint szerettem volna.

– Hiszen egy szót sem szoltam.

Megnyalta az ajkát. Eszembe jutott, hogyan járt a szája a testen még néhány napja. Mindössze egy napja váltunk el, de máris úgy éreztem, mintha időtlen idők óta szakadtunk volna el egymástól.

– Oké, hagyd ezt abba! – szoltam rá.

– Mármit mit? – vigyorodott el.

Mintha nem tudta volna. Kaidan Rowe minden volt, csak ártatlan nem. Pontosan tudatában volt a vonzerejének.

Mögötte az éjjeliszekrényen megszólalt a telefonja.

– Egy pillanat, aranyom.

Megpördült a székén, és amikor felállt, kőkemény pucér fenekében gyönyörködhettem. Halkan felsikoltottam, majd kuncogni kezdtem, és eltakartam a szemem.

– Blake az – mondta.

– Te tényleg tök pucér vagy! – horkantam fel.

– Hiszen mondtam, nem igaz...? Helló, haver, mizújs...?

Épp Annával dumcsizom. Nem, nincs semmi új. Talán ma este még lesz... Igen, akkor később.

Motozás hallatszott a vonalban.

– Kinyithatod a szemed – hallottam meg Kaidan hangját.

Ujjaimon átkémlelve már csak jóvágású arcát láttam. Elvettem a kezem a szemem elől. Megpróbáltam komoly képet vágni.

– Gonosz vagy!

– De neked bejövök így. – Hátradőlt a székén, és az íróasztalra fektette méretes lábát. – Te is kipróbálhatnád valamikor kicsi Ann. Persze csak velem.

Felvett egy tollat, és pörgetni kezdte az ujjai között. Közben végig nem vette le rólam a szemét. Egyedül tőle telt ki, hogy anyaszült meztelenül üljön a kamera túloldalán, és fikarcnyit se izgassa. Engem annál jobban... zavarba hozott.

Felsóhajtott, miközben mellkasa lassan megemelkedett és lesüllyedt. Letette a tollat.

– Rólad álmodtam az éjszaka. Hogy még itt voltál velem.

Kezemre fektettem az arcom, és hagytam, hogy átjárjanak a szavai, amelyek úgy megmelengettek, mint a napsütés. Még mindig alig hittem el, hogy közel enged magához... hagyja, hogy szeressem... hogy összetartozzunk.

– Köszönöm – mondtam.

– Azt, hogy rólad álmodtam? – kuncogott fel, mire elmosolyodtam.

Fura volt videón keresztül dumálni. Úgy éreztem, hogy a távolság jobban kiszolgáltat neki, mint hittem.

Így minden szó és gesztus jelentősége a sokszorosára nőtt.

– Mindent köszönök.

– Nem, gyönyörűm. Én mondok köszönetet neked.

Megint szótlánul néztük egymást. A másodperc egy törtredszére még a pucérságáról is elfeledkeztem. Annál jobban eszembe jutott utána.

– Most meg mi van? Miért nézel így? – kérdezte.

Bárcsak ne jönnék olyan könnyen zavarba, gondoltam. Oldalra gördítette a székét. Hallottam, hogy feláll.

– Rendben van, aranyom. Annál jobb.

Felvett valami futógatyát, aztán lehajolt, hogy lássam a V vonalát a csípőjénél.

Csorgott a nyálam.

– Hanem, tudod, ez nem igazság – mondta, mialatt leült, és ismét felém fordult.

– Mi nem az?

– Hogy te kétszer láttad a hátsómat. Én viszont egyszer sem a tiedet.

Zavartan ingattam a fejemet. Égett az arcom, és már sehogy sem akart eltűnni róla a pirosság.

– Na, muti! Csak egy pillanatra.

– Nem! – nevettem el magam. – Tudod, szívi, kezdesz az idegeimre menni. – Haragot mímeltem, ő azonban tovább nevetgélt. A szeme körül ezernyi mosolyránc képződött... csuda szexi volt. Eddig nem dévajkodott még velem ilyen gátlástalanul... vélhetőleg, a technika nyújtotta biztonsági háló tette most vakmerőbbé.

Nem lenne nehéz hozzászokni.

Szükségem is volt erre, ha nem akartam örökös pírban égni, és elbújni előle.

Felpityegett a mobilom. Megnéztem az üzeneteimet. Marna küldött egyetlen kérdőjelet.

– Kitől kaptál SMS-t? – kérdezte Kaidan idegesen.

– Marnától. Várj egy kicsit, vissza kéne őt hívnom.

Az ikreknek sejtelmük sem volt arról, mi történt a szigeten. Nem tudták, hogy hajszál híján lefüleltek és elkaptak minket. Megreszkettem a gondolatra, mennyire fáztam a vízben a stég alatt, mialatt a hercegek fölöttünk lépkedtek a zsákmányukkal. Aztán kinyírták Flynnt, és kivonszolták a nyílt tengerre...

Elszorult a gyomrom, amint újra magam elé képzeltem a jelenetet.

A csajoknak tudniuk kell, mekkora veszély leselkedik rájuk, hiszen az apjuk csúcstalálkozón lesz, és se Blake, se Kaidan, se Kopano nem lesz napokig a közelben.

Marna azonnal felvette.

– Helló, én vagyok az – mondtam.

– Jól vagy? Mi a túró folyik itt?

Tudtam ugyan, hogy a hercegek az esti összeröfféssel vannak elfoglalva, mégis veszélyesnek tartottam bármit kitálalni egy telefonbeszélgetés során.

– Semmi jó – feleltem. – Egy *tételnek* annyi, leírhatod – fogalmaztam rébuszokban.

Nem esett le neki azonnal a tantusz, és amikor igen, felhördült izgalmában.

– Nagy ég! – Éreztem, hogy legszívesebben kifaggatna a részletekről, de nem tette. Ehelyett azt mondta: – Most Miami-ban vagyunk, két napig szabadságon. Ne ugorjunk át hozzátok?

– Jó lenne.

Megkönnyebbültem, hogy mindent személyesen megbeszélhetünk.

Miután bontottam a vonalat, és ismét Kaidan felé fordultam, minden jókedvem elpárolgott.

– Minden oké – mondtam halkán. – Minél hamarabb megszabadulunk tőlük, annál jobb.

A fogát csikorgatta. Jobb szerettem volna, ha megosztja velem, mire gondol.

– Mi aggaszt, Kai?

– Engem csak egyvalami aggaszt – nézett rám kék szemével, hogy szinte sütött a tekintete. – Hogy téged elveszítelek. – Fájdalom és félelem suhant át az arcán. Nekem is megreszketett a szívem attól, ami ránk vár. Mindketten tudtuk, mibe vágtuk a fejszénket.

– Esküdj meg, hogy óvatos leszel, Anna! Csak semmi fölösleges hűsködés, érted?

– Megígérem. Nem áldozom fel magam csak úgy, a semmiért. Túl akarom élni ezt az egészet. Meg akarok szabadulni tőlük, és tovább élni az életemet. Veled.

Nyomban megenyhültek az arcvonásai, tetszhetett hát neki az ötlet.

Újra felpityegett a mobilom, megint SMS érkezett.

– Jay az – mondtam.

Otthon vgy +’?

Ign – feleltem.

GyR át.

Homlokomat ráncoltam aggodalmamban.

– Mi a baj? – kérdezte Kaidan.

– Fogalmam sincs. Azt akarja, hogy átmenjek hozzá.

– Menj akkor. Én egész éjjel itt leszek. Jelentkezz be, ha visszaértél.

Hálás mosollyal néztem rá.

– Rendes srác vagy.

– Csipkedd magad, szívi – vigyorodott el. – Á, és kérdezd meg a nevemben Jay-től, miért nem biliárdoznak a DJ-k.

– Oké. És mi a poén?

– Mert mindig mellétalálnak – vonta fel a szemöldökét, reménykedve, hogy értem a csattanót.

- Ahá – sikerítettem ki egy hamis mosolyt.
- Nem elég vicces? – kámpicsorodott el.
- Hát nem – nevettem el magam. – Neki azonban ennyi is megteszi.

Mosolyogva jelentkeztünk ki, aztán Jay-hez indultam.

MÁSODIK FEJEZET

KEZDŐDIK

Beengedtem magam Jay ajtaján. Ő és Veronica a szoba más-más pontján foglalt helyet: ő a számítógépe előtt ült, Veronica pedig az ágyon hevert, és a fejét az ágyvégnek támasztotta. Mindkettőt a szomorúság tengerészkék burka vette körül. Veronica aurájában a cseppnyi szürke idegességet jelzett. A ket-tejük közt érezhető feszültségből és távolságból menten tudtam, hogy nincsenek már együtt.

– Szia – üdvözölt Veronica.

Leültem az ágy szélére.

– Szia.

– Te akarod elmondani? – nézett kérdőn a barátnőmre Jay.

Veronica az ajkába harapott.

– Képzeld, piszok jó híreim vannak! Azért nem szóltam ed-dig erről, mert nem tudtam, hogyan döntök, végül azonban úgy határoztam, hogy élek a lehetőséggel. Ebben a szemeszter-ben Spanyolországba megyek tanulni.

– Spanyolországba! – nevettem rá akaratom ellenére.

Tényleg tök jó hír volt. Totál el tudtam ott képzelni Veronicát. Hanem ekkor megláttam, milyen arcot vág mindehhez Jay, és menten megcsappant a jókedvem.

– Ó...

Szavaimat süket csönd fogadta.

– Gondolom, nehéz lesz ekkora távolságból fenntartani a kapcsolatokat – kockáztattam meg a kérdést.

– Nemcsak ez a gond, az időbeosztásunk is eltérő – magyarázkodott Veronica. – Jay éjszaka melózik, és engem is lefoglal majd a sulis...

Tudtam azonban, hogy nem csupán az idő és a távolság itt a baj. Hónapok óta minden jel a szakítás felé mutatott. Most egyikük sem tűnt meglepettnak vagy dühösnek, csupán csak szomorúak voltak.

– És mindketten jól vagytok? Nincs semmi hézag?

Jay elmélyülten markolászta a farmerjét.

– Nagy lehetőség ez neki, tudod. Nem hagyhatja ki – mondta.

Veronicára néztem, akinek auráján egy pillanatra átsuhant a büntudat világosszürkéje, de aztán nyomban el is enyészett.

Az ágyra mutattam velem és Jay-jel szemben. Veronica rogyadozó lábbal jött oda hozzánk. Félkörben ültük. Ez a közelség világosabbra változtatta Jay auráját.

– Szeretlek benneteket, srácok! – mondtam halkan.

Veronica továbbra is az ajkát harapdálta. – Nem haragszol rám a sulis miatt? Tudod, azt terveztük, hogy együtt lakunk majd...

– Semmi gond. – Noha gázos időzítés volt, muszáj volt előhozakodnom a mondandómmal. – Ami azt illeti, nekem is híreim vannak.

Várákozva néztek rám.

– Végül is nem a Georgiai Műszaki Egyetemre megyek. Apu Washingtonba költözik. Közel szeretnék maradni egymáshoz, ezért benyomott a Virginiai Műszaki Egyetemre. Patti is utánunk jön.

– Hogy mi? – hüledezett Jay.

– Húha! – lelkesedett be Veronica.

– Tudom. Az egész tök gyorsan történt, de azt hiszem, változásra van szükségem. Nekem is és apunak is.

– Apám, ez kész örület! – üvegesedett meg Jay szeme egy pillanatra. – Mind a ketten itt hagytok.

Veronica és én egyszerre borultunk a nyakába, mire ő is átkarolt minket. Ez lesz az utolsó csoportos ölelkedésünk, gondoltam.

Mikor elhúzódtunk egymástól, valami megváltozott közöttünk. Annak tudatából származott, hogy soha többé nem kapjuk vissza a régi énünket. Vagy elfogadjuk az elkerülhetetlent, és azon leszünk, hogy a változások ellenére is megőrizzük a barátságunkat, vagy hagyjuk, hogy közénk ékelődjön a távolság és az idő múlása. Jay keményen megmarkolta a kezem. Ebből tudtam, hogy ő soha nem távolodik el tőlem. Legalábbis a lényegét illetően nem. Veronica tekintete ezzel szemben... máris a holnapot fürkészte. Nem kárhoztathattam, amiért izgalomba hozza a jövője, és alig várja, hogy elkezdődjön.

Letöröltem a kibuggyanó könnyeimet, Veronica meg a vállamba boksztolt.

– Úgy, szóval végképp összejöttetek Kaidannal? Már úgy értem, igazából.

Az, hogy témát váltottunk, enyhített feszélyezett hangulatunkon. Megpróbáltam elfojtani széles mosolyomat. Elfelejtettem, hogy részegen már megírtam SMS-ben kettejüknek, mi az ábra.

– Nincs értelme tagadnod, tudjuk, és kész – húzta ki magát Jay hirtelen megelégnülve. Aurájának sötétjébe most narancssárga fénycsóva hasított. – Halljam, hogy történt? Még csak arról sem tudtam, hogy Los Angelesbe mentél.

– Kész tébolyda volt az egész.

Törökülésbe helyezkedtem az ágyon.

Úgy tudták, hogy apu Kaliforniában él. Utáltam féligazságokkal etetni őket, mégis ez lett belőle.

– Apu elvitt repcsin egy látogatásra. Valójában csak Blake-et készítettem felkeresni, de Kai is ott volt.

Mindketten hüledezve pislogtak rám.

– És? Mi történt aztán? – firtatta tovább Veronica.

– Eleinte huzakodtunk, mert tisztáznunk kellett egyet-mást. Például féltékeny volt, mert smároltam Kopanóval...

– Hogy kivel? – rikkantottak fel egyszerre.

Hoppá, jobban meg kell gondolnom, mit mondok.

– Mikor smároltatok? – Veronica gyakorlatilag az ölemben ült. Láthatóan addig nem nyugodott, míg a legapróbb részletet is ki nem csikarja belőlem.

– A karácsonyi szünetben.

Egy gardróbban, Ausztráliában, ahová azért kerültünk, hogy megszerezzük szövetségesünknek Flynn. Az egész emléket mostanra beszennyezte a tudat, hogy Flynn halott.

– Miért nem mondtad el ezt az egészet? – fonta össze a karját maga előtt harciasan Veronica, akinek harag sötétítette el az auráját. Mikor azonban szembesítettem azzal, hogy ő meg Spanyolországot hallgatta el előlem, leengedte a karját, és a bűntudat szürkéje felhőzte körül az alakját.

– Rossz volt a lelkiismeretem – vallottam be. – Ő csak egy barát, és nem akartam, hogy így legyen. Mindent összekutyultam.

Ráadásul azt is sejtettem, Kaidan kitér a hitéből, ha megtudja a dolgot.

– Haverok össze szoktak kapni nőügyeken – morogta Jay, de őt is feldobta a pletyka.

– Na, igen – nevettem fel szárazon. – Jobbára így is van. De aztán kibeszéltük a dolgot Kai-jel... és, nem is tudom, mindketten úgy határoztunk, hogy fátylat borítunk a múltra.

– Most pedig együtt vagytok – mondta Veronica, de valahogyan távoli volt a hangja.

Mindhárman elhallgattunk. Igen, Kai meg én mostanra együtt voltunk, Veronica és Jay azonban nem.

Megszólalt Veronica telefonja.

– Az apám – nyögött fel. – Mennem kell. Meghívta hozzánk vacsorára a munkatársait, és az egész családot hazarendelte.

Az apja. Legfőképpen ezért akart elmenni hazulról.

– Hívj fel később! – suttogtam.

– Felhívlak. Mindent el kell mondanod.

Ahogy Jay felé fordult, újra mindkettőjük aurája csüggeteg tengerészkék színt öltött, amibe a szorongás szürkéje keveredett.

– Látjuk még egymást?

– Hogyne, miért ne.

Veronica csak egy szívdobbanásnyi idő után fordult el, hogy induljon.

– Jól vagy? – súgtam oda Jay-nek. Fáradtnak látszott.

– Nem is tudom. Tudtam persze, hogy nem tarthat ez örökké, mégis szívás.

Aurájában a veszteségérzet fájdalma kavargott. Fel szerettem volna vidítani.

– Kaidan küldött neked egy viccet.

Ez azonnal világosabbra festette a színeit. Érdeklődéssel hallgatta végig a sületlen viccet. A poénra pislogott egyet, és nem nevetett.

– Elégedjen meg azzal, hogy jól néz ki, és hagyja a poénkodást a hozzám hasonló átlagos srácokra.

– Nevetve oldalt gurultam az ágyon, és ő is velem nevetett.

– Apám, piszok jó érzés, hogy valamiben végre nem ő a legjobb! – mondta, miközben lassan magamhoz tértem.

Nem akartam még elválni tőle, ezért megkérdeztem:

– Ne menjünk el pizzázni vagy akárhová?

Patti ugyan javában főzte otthon a vacsorát, de tudtam, hogy ha felhívom, meg fogja érteni a helyzetet.

– Jó is lenne, öreglány, de nem tehetem. Le kell nyírnom a füvet. Ne félts te engem! Csalánba nem üt a menykő – bökött oldalba játékosan.

– Felhívhatlak később?

– Persze. – Felállt és valamiféle kivénhedt teniszcipőbe bújtatta a lábát. Aztán megragadta kifakult Braves sityakját, és a fejébe nyomta. Mielőtt búcsúzóul összeöleleztünk, összecsaptuk a tenyerünket.

Hazafelé a régi szép időkre gondoltam, amikor még jártak Veronicával. Eszembe jutott, hogy a múlt nyáron a barátnőm fotókat mutogatott a mobilján. Amikor az egyikhez ért, felsikoltott, és közel fogta magához a mobilt, miközben a szégyenkezés szürkije gomolygott körülötte.

Hát igen... a másodperc egy törtrészéig láttam Veronicát majdnem meztelenül. Életemben nem láttam még ilyen mélyen elpirulni.

– Basszus! Totál abban voltam, hogy mindet kitöröltem – morogta.

– Huh... és miért... várjunk csak... Jay-nek küldted el ezeket a fotókat?

– Ez nem olyan... úgy értem... csak szórakoztunk... járni kezdtünk!

Felkuncogtam, aztán már együtt nevtünk. A nevetés elűzte a döbbenetet és a feszültséget.

Veronica minden jel szerint megbízott Jay-ben. Agyalni kezdtem, vajon meglephetném-e Kai-t valami hasonlóan pajzán fotóval?

Akkor is ezen agyaltam, mikor már a kocsiból kiszállva megindultam felfele az apartmanházunk betonlépcsőjén. Patti autóját sehol sem láttam. Vélhetőleg dobozokat szedett össze a környéken a költözéshez.

Az ajtónk előtt fura előérzet lett úrrá rajtam. Ide-oda járt a szemem, és zakatoló szívvel kutattam suttogók után, de egy szálat sem láttam. Végignéztam a lépcsőn. Ott sem volt semmi.

Reszkető kézzel csúsztottam a kulcsot a zárba, de az ajtó már nyitva volt. Fura, gondoltam. Patti mindig zárta az ajtót. A szívem még vadabb vágatába kezdett, ahogy sortom zsebébe nyúltam a késémért, amit ott tartottam. Másik kezem kitapogatta a retikülömben az Erény Kardjának bőrtokba bújtatott markolatát. Belöktem az ajtót, és megálltam a küszöbön. Jófajta vacsorailat csapta meg az orromat.

– Van valaki itthon? – szoltam bele a csöndbe.

Semmi rendhagyót nem láttam a lakásban. Megmarkoltam a kést, és a nappaliba mentem. Sehol senki. Beléptem, becsuktam az ajtót magam mögött, majd lassú léptekkel körbejártam a lakást – a konyhát, az erkélyt, a fürdőszobát, a gardróbót –, nem volt nyoma behatolásnak. Csak a szobámban tört rám a pánik.

A szennyeskosár a földön hevert, a cuccaim a padlón heverték. Minden porcikám riadót fűjt, agyam is harckészültségre állt át. Ennek ellenére meglepődtem, mikor egy teljesen

feketébe öltözött, rövidre nyírt hajú pasi ugrott elő az ajtó mögül. A több havi tréning azonban megtette a magáét.

Előre rugaszkodtam, lehajolva, hogy kibillentsem az egyensúlyából, amikor támad. Retikülöm, benne a kardmarkolattal, a falnak verődött. Sikerült talpon maradnom, miközben ő a padlón végiggurulva ruganyosan elém pattant. Mindez csökkentette kissé az önbizalmamat. Eldobtam a kést, a penge a pasi bicepszébe fúródott. Felszisszent fájdalmában. Igyekeztem nem gondolni arra, hogy életemben először szándékosan, tiszta fejjel valakit megsebesítettem.

Villámgyorsan felém rúgott. Hátrébb ugrottam, a bakan-csa azonban így is eltalálta az ujjaimat. Éles, perzselő fájdalom hasított a kezembe, mire elengedtem a kést. Mostanra teljesen begőzöltem. Ahelyett, hogy meghátráltam volna, támadtam, ami meglepte ellenfelemet. Fejemmel és vállammal a bordák alatti puha húsba ökleltem. Felnyögött, és megragadta a derekam, én azonban gyorsabb voltam. Két kezemmel átfogtam a térdét, és a földre rántottam.

Erre erős kezével elkapta a csuklómat, mire eszeveszett rúgkapálásba kezdtem. Püföltem, ahol értem: a lágyékát, a mellkasát, a térdét, a csípőjét. Nyögve igyekezett kitérni az ütéseim elől. Mindkettőnkben túl sok volt az adrenalin, hogy le tudjunk állni. Egyszer azonban, mikor egy isteneset a hónaljára sóztam, feljajdult, és elengedte a csuklómat. Megfordultam, hogy elinaljak, csakhogy ekkor elkapta a bokámat, én pedig a könyökömre zuhantam. Azon nyomban a hátamon termett. Megpróbáltam lerázni magamról, de teljes súlyával rám nehezedett.

– Szállj le rólam! – morogtam fogamat csikorgatva, miközben arcom a szennyesbe ért.

– Nyughass, te ostoba!

Furcsa volt a kiejtése. Tőlem alig karnyújtásnyira megláttam a késemet. Aztán lábakat láttam, futva lépték át a küszöböt. Támadóm is láthatta ugyanezt, mert éreztem, hogy felemelkedik rólam. Ezután tiltakozó kiáltást hallottam, majd hangosan kondult valami.

A pasas legördült rólam. A fejét fogta, és üvöltött a fájdalomtól. Felnézve döbbenten láttam, hogy Patti magasodik fölénk, egyik kezében serpenyővel, a másikban pisztollyal. Honnan a búbánatból szerzett pisztolyt?

Elengedte a serpenyőt, felszabadult kezével felsegített a földről, aztán két kézre fogva a pisztolyát, és a pasasra célzott vele. A keze remegett ugyan, az arca azonban nem sok jót jósolt.

– Ő is közetek tartozik? – súgta oda nekem.

Tetőtől napig végigmértem a betolakodót. Mellkasán nem láttam démon- vagy óriásjelvényt. Földi halandó volt tehát.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Ugyanakkor határozottan nem a környékről szalajtották.

– Hívd a zsarukat! – utasított Patti.

Tettem, amit mond. Miközben rájuk vártunk, a pasi motyogni kezdett. Erősen vérzett a karja; mindenét összemaszatolta, és a halántékán lila dudor éktelenkedett. Patti idegesen téblábolt mellette, őt láthatóan ugyanúgy kiakasztotta a látvány, mint engem.

– Kérem, ne adjanak fel! – fogta könnyörgőre a betörő. – Megöl a végén.

Újra felgyorsult a pulzusom, holott már kezdett lenyugodni.

– Kiről beszél? – kérdeztem.

Szívesen hittem volna, hogy ez valóban csak betörés volt.

– Meg fog ölni! – mondta újra a pasas.

Kinyílt az ajtó, és léptek közeledtek a nappalin át.

– Mrs. Witt – szólt be egy férfihang. – Itt a rendőrség.

– Kérve kérem magukat! – esdekelt a támadóm.

– Ide hátra jöjjenek! – kiáltott ki Patti. A padlón heverő pasznak meg azt mondta: – Elkésett.

A zsernyákok elvitték, majd több mint egy órán keresztül minket faggattak, és a lakást is tüzetesen átvizsgálták. A zár nem tört el, a betörő valahogyan megbuherálhatta. Profi munka volt.

– És önnek fogalma sincs, miért tört be magukhoz ez az alak? – kérdezte sokadszorra a nyomozó.

– Nem – feleltem, mert ez volt az igazság. Gőzöm sem volt arról, mit keresett itt a betolakodó. Nem az életemre tört, ebben biztos voltam. Inkább mintha én leptem volna meg és készítettem volna támadásra őt. Keresett nálunk valamit, de az nem én voltam.

A kihallgatónk már épp eltenni készült a jegyzetömbjét, mikor újabb zsaru sétált be. Kezében műanyag tasakot tartott, benne valami kicsiny, rózsaszínű ruhadarabbal, amely homályosan ismerős volt valahonnan.

– Azt hiszem, kiderült, miért tört be az elkövető – közölte a zsaru. – Bugyit lopni.

Jesszusom! Az én hülye bugyogómat!

Patti magából kikelve hápogott, az újabb zsernyák meg felsóhajtott, és a fejét csóválta.

– Hát maguk, lányok jócskán kikészítették az emberünket – mondta. – Általában nem javaslom senkinek, hogy birokra keljen a támadóval, maguk azonban kivételek.

– Köszönjük, nyomozó urak – hálálkodott Patti.

Miután elmentek, csak álltunk ott, és szótlánul néztünk egymásra. Patti göndör, vörösseszőke haja ziláltan lógott az arcába. Örültem, hogy hamarosan elköltözzünk, mert az otthonunk nem volt többé biztonságos. Beszennyezte ez a támadás.

Honnan szerezted a pisztolyt? – kérdeztem jelbeszéddel, nehogy az esetleg a közelben hallgatózó hercegek vagy ellenséges óriások kihallgassák, mit beszélünk.

A papádtól.

Így már értettem. Ami azt illeti, nem jött rosszul.

Ki küldte ránk ezt a pofát? Abban a pillanatban, amint Patti befejezte a jelbeszédet, már tudtam is a választ.

Betűről betűre feleltem: *Pharzuph*.

A Bujaság hercege, a fiúm apja állt az egész mögött. Azt kívánta leellenőrizni, hazudott-e neki apu a New York-i csúcstalálkozón, hét hónappal ezelőtt. Tudni akarta, szűz vagyok-e még, ez az állapot ugyanis páratlannak számított a korombeli óriáscajoknál. Egyedül Pharzuph tudta kiszagolni ezen a módon, szűz-e valaki vagy sem. Undorodva beleborzongtam a gondolatba, de aztán erőt vettem az undoromon, és kihúztam magam.

Jól van, herceg urak, gondoltam. Kezdődik a muri.

